

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 100

číslo: 39

27. září 2020

Cena: 8 Kč

Slavnostní setkání ke 100. výročí

Církve československé husitské

Kulaté narozeniny naší milé církve jsme si tento rok připomněli mnohokrát, na rozličných místech a úrovních, různými způsoby - rovněž v našem týdeníku. Dne 15. září jsme se ze stejného důvodu, totiž k vyjádření díků za všechny, kteří se v tomto sto let trvajícím společenství oddali službě Bohu a člověku, sešli ve večerních hodinách v krásném a po architektonické stránce zcela výjimečném Husově sboru v pražských Dejvicích. Kulturně-společensky laděné setkání zahájil krátkým exkurzem do historie i shrnutím nynějšího života církve bratr patriarcha Tomáš Butta, celé dění pak provázela svým srdečným slovem Hana Tonzarová z odboru ekumeny a vnějších vztahů úřadu ústřední rady.

Ty, kdo stáli u zrodu církve, jako jejího prvního patriarchu, modernistického kněze Karla Farského, i řadu jeho pokračovatelů až do dnešních dnů, zmiňuje obsažný právě vydaný Biografický slovník ČČSH, jenž byl na setkání představen editory, br. Martinem Jindrou a Marcelem Sladkowským. Přinese poznání vlastní minulosti i trochu více sebevědomí, jak vyjádřil své přání M. Jindra?

O dějinách a poslání církve vypovídají nejen osudy a životy členů, horlivých hlasatelů Kristova evangelia, ale dodnes také sbory, často skutečné stavební skvosty svých regionů. Představila je na konci roku 2018 velkoformátová publikace, kterou naše církve vytvořila společně s Fakultou stavební ČVUT coby výstup projektu zhodnocujícího přínos církve ke specifickému kulturnímu dědictví novodobého demokratického státu. Další výstup projektu pak představuje výstava, v době setkání instalovaná na řadě panelů v dejvicím sboru. Snad se v budoucnu podaří podobnou spolupráci opět realizovat, uvedl architekt Mikuláš Hulec, jenž přiznal, že ze strany fakulty šlo o první počín tohoto druhu, jež provázely ze začátku značné obavy...

Účastníci setkání měli z precizního provedení panelů zobrazujících zejména typické meziválečné stavby s impozantními věžemi upřímnou radost, stejně jako z hudebního doprovodu

Foto: J. Hudcová

celé akce: skladeb zahraničných na zrenovované varhany (Michal Hanzal), vystoupení souboru Musica Bohemica pod vedením Jaroslava Krčka a v neposlední řadě i jazzové hudby, jak ji pojal kytarista Jaroslav Novák. V průběhu slavnostního večera patriarcha Tomáš Butta také předal pamětní medaile některým osobnostem vědeckého, politického a společenského života. Církve není anonymní organizací a nežije ve vakuu; o tom, jak její existenci vnímá ekumena i okolní světské prostředí, pohovořil předseda Ekumenické rady církví Daniel

Ženatý a za Městskou část Prahy 6 - sídlo ústředí církve a Husova sboru - její místostarosta Jan Lacina.

Při oslavě jubilea se zpravidla připíjí, a tak tomu bylo i v onen zářijový večer, který po této oficiální části pokračoval zejména na farní zahradě, kde jsme si mohli vyměnit své pocity a dojmy z uplynulých dnů i let, i z toho, co nás v církvi i mimo ni čeká... Vůbec nevádí, že v rouškách, vždy je radost vidět se a popovídat si s těmi, kdo tvoří ono zmíněné zcela neanonymní konkrétní živé společenství... **redakce ČZ**

Z projevu bratra patriarchy na setkání ke 100. výročí ČČSH

Dne 15. září před 100 lety byla naše církve schválena tehdejšími státem – vyhláškou ministerstva školství a národní osvěty. Měsíc září má vztah k naší státnosti. Stát je sice politický útvar, ale má své duchovní kořeny, z nichž vyrůstá. Na září připadají svátky kněžny Ludmily (16. září) a knížete Václava (28. září). V září zemřeli dva první prezidenti našeho novodobého státu – Tomáš Garrigue Masaryk (14. září 1937) a Edvard Beneš (3. září 1948).

Státní uznání církve znamená, že se stává hodnotnou součástí společnosti a má práva a možnosti pro své působení ve veřejnosti. Je tak zaručeno v rámci zásady náboženské svobody, že může vykonávat své poslání, ale současně se stává respektovaným partnerem

a spolupracovníkem státu. Církve v dobrém smyslu má podporovat stát a jeho úsilí o společné dobro. Naše církve, která vznikla v podmínkách státu, založeného na demokratických hodnotách a humanitních idejích, takový stát podporovala a napomáhala jeho

budování. V průběhu dějin byl však náš vztah ke státu ovlivňován politickými proměnami jeho podoby. Některá podoba našeho státu se v průběhu 20. století od původních idejí naší novodobé státnosti zcela vzdálila. Naše církve byla od počátku otevřená vůči společnosti a ve společnosti se snažila podpořit a posílit etické hodnoty ze zdrojů Ježíšova učení. Ne vždy jí to bylo umožněno, zvláště v dobách totalitních režimů, kdy byla omezována svoboda a práva všech, tedy i církvi. Proto jsme vděční za to, že tuto pozitivní spolupráci mezi církvi a státem můžeme v různých oblastech již tři desetiletí hledat, navazovat a rozvíjet.

Dnešní shromáždění v rámci 100. výročí má charakter společenské a kulturní akce a je výrazem poděkování naší církve za spolupráci, jak v rámci ekumeny, tak i s institucemi veřejného života a státní

správou. Vážíme si této spolupráce v rámci spektra celé naší společnosti.

Jako církve máme úkol ukazovat slovem i životem ke Kristu a šířit světlo jeho evangelia. I přes svoji nedostatečnost a slabost o to v Církvi československé husitské usilujeme s Boží milostí sto let. Motto „Sto let služby Bohu, sto let pomoci člověku“ není určeno jen pro ohlížení se zpět do minulosti, ale je to výzva pro přítomnost a budoucnost.

Zvláštní doba, v níž jsme se ocitli, nás vede do izolace, oddělování se jedněch od druhých, vzdalování se

od sebe navzájem. Nákaza a riziko nemoci narušuje naše dříve samozřejmá lidská setkávání. Běžné záležitosti a činnosti se stávají najednou složitější a těžší. Proto právě v této době potřebujeme o to více pociťovat vzájemnou lidskou blízkost a oporu, a rozvíjet pomoc a spolupráci napříč církve, národy i státy.

Věřím, že vás i toto naše dnešní společné setkání, s představením našich jubilejních projektů a s hudebním vystoupením umělců všechny povzbudí a obohatí.

Tomáš Butta

Hosté při projevu

Psali jsme před sto lety

Z Olomouce. Jak známo, poskytl nám zdejší Čeští bratři hned na počátku našeho ustavení se krásnou kaplí prvního útulku, na kterýžto čin pohlížíme co na šlechtnost prvního řádu. Obětavě, čistě bratrsky ujali se nás hloučku tehdy ještě jen málo hlav čítajícího. Potěšitelný vzrůst tohoto byl nám později pohnutkou, abychom se ohlédlí po větší místnosti. Té docíleno prostornou, vysoce vkusnou kaplí učít. ústavu „Komenium“, již nám slav. říditelství téhož ústavu propůjčilo k používání; svým pozoruhodným zájmem a porozuměním pro věc dobrou zavazuje nás k vděčnosti. Výbor ČČS. v Olomouci.

Český zápas č. 34, 10. 9. 1920, s. 4

Povzbuzení k překračování kořenů

Milí přátelé, na svých letních cestách jsem si jednoho dne uvědomil, kolik starých kořenů stromů překročím jen během krátké procházky. Překračování kořenů stromů není většinou v naší zemi nic těžkého. Skoro nic nehrozí. Na úzké kořeny porostlé pěšíně mě napadlo, že

daleko více práce máme s překračováním svých vlastních životních kořenů. Myslím výchovy, předsudků a naučených forem jednání. Každý nějaké máme, každý se s nimi nějakým způsobem vypořádáváme a dokonce možná každý den. Jak je co nejlépe překračovat?

Když člověk dospěje, vyletí z rodového hnízda a najde si nějakou svou vlastní cestu. Najednou si může rozhodovat, ale má i odpovědnost za to, jak se rozhodne, kam se vydá. Překročení svých rodičů, kteří se snažili vychovat nás tak, jak si mysleli, že je to nejlepší, je nevyhnutelný krok. Bez nadsázky jsou právě oni hlavními pěstiteli našich původních kořenů. Pokud překročíme své kořeny, neznamená to, že bychom je opustili, jen nám narostou nějaké další. Je to přirozené. Moje dnešní povzbuzení zní – překračujme své kořeny a nezapomínejme na ně. Je užitečné své původní kořeny dobře znát. Vracet se k nim, vyjádřit jim vděčnost. Jak na to?

Pokud je to možné, setkávejte se se svými rodiči a dalšími osobami, které měly vliv na vaši výchovu. Poslouchejte jejich příběhy o vašem mládí, nechte je vzpomínat na dobu, kdy vaše kořeny byly jen výhonky

volajícími po péči. Je to taková cesta do minulosti, může být zábavná i nepříjemná, většinou je v ní namícháno od všeho trochu. Právě díky této cestě ovšem můžeme lépe pochopit, proč nám některé kořeny narostly. Můžeme je vděčněji přijmout, díky nim jsme se dožili dnešního dne. A potom je můžeme úspěšněji překročit. Růst nových kořenů je na nás. Nemáme ustrnout. Svět se stále utváří, naše nápady, vynálezy, přístupy a energie jsou pro jeho úspěch nezbytné.

Až někdy půjdete po lesní pěšíně, zkuste si zapřemítat o tom, jaké kořeny váš život má. Zkuste si vzpomenout, které jste pěstovali sami, a se kterými vám pomáhali druzí. A když už budete ponořeni do přemítání, vzpomeňte si i na to, že všichni pěstitelé jsou na jednom poli, které bylo stvořeno právě proto, abychom se pěstování neustále učili. Až překročíte nějaký velký kořen, zkuste si uvědomit, na kterém z kořenů svého života teď

zrovna pracujete, který nejvíce zaléváte a pipláte. Věřím, že Stvořitel pole má radost ze všech pevně ukotvených stromů s neustále přibývajícím kořeny, které se navíc stále více propojují.

Požehnané překračování přeje

Zdeněk Bohuslav

Nebojácnost

Vždycky mi bylo divné, že apoštol Pavel ve výčtu biskupských vlastností nezmiňuje nebojácnost. Pak mi došlo, že první křesťané nebojácnost pokládali za naprostou samozřejmost! Byli přece házeni lvům do arén a jejich kněží a biskupové umírali mučednickou smrtí. Všichni brali za své Boží slovo Nebojte se! V jakési jazykové hříčce a nadsázce lze říct, že v češtině v onom „ne-boj-te se“ nelze přeslechnout slovo „boj“. Jenže tady to není boj s druhými a proti druhým. Jde o zápasy se sebou samým. Ty jsou nejtěžší. Jsou to zápasy s vlastním strachem. Biologický strach je nejsilnější hybnou silou lidského života proto, aby přežil. My dnes ve své bezpečné a nasycené existenci se oproti našim předkům bojíme kdečeho čím dál víc. Nám nehrozí hladomory, zima, války ani gestapo či StB za dveřmi... a přesto se bojíme. Bojíme se nazývat věci pravými jmény. Náš strach se jmenuje korektnost. Podle slovníku je korektnost přesný, objektivní, uhlašený, vybroušený jazyk - jak to farizejské zákonické definice připomíná? „Ani tak, ani tak, ale na má slova dojde...“

Říkáme to, co chceme sami slyšet a co chtějí slyšet druzí. Ne to, co je zapotřebí slyšet! A třeba se i mýlit! Abychom se - nedej Bože - „nedotkli“ těch druhých, pak se „nedotkneme“ vůbec ničeho. A to má naše řeč být „ano, ano - ne, ne“. Bojíme se „dotknout“ palčivých problémů kolem nás. Pojmenovat je. Analyzovat. A v dialogu hledat aspoň plodné kompromisy a poctivá řešení.

Naši předkové tomu říkali chodit kolem horké kaše. My nejsme ani studení, ani horcí. Jsme korektní! Pán Ježíš korektní nikdy nebyl. Nazýval věci života vždycky pravými jmény. Někdy velmi tvrdě a přísně. Ne „correct“, ale „direct“! A přitom s porozuměním! Laskavě! To je taky největší umění ve vztahu člověka s člověkem. Říkáme tomu umění dialogu. Korektní Ježíš by se Kristem Vykupitelem nikdy nestal! Jeho „boj“ se sebou samým v Getsemanech vrcholil jeho vyznáním: Ne má, ale tvá vůle se staň...

Jasně, nejsme Kristus Pán. Ale Boží výzvu Nebojte se slyšíme dodnes. A tak přeji biskupům, novému patriarchovi i nám všem odvahu nebýt korektní, ale být nebojácní. Vstupovat do arény světa slovy i činy vhod či nevhod.

Jana Šilerová

Z kazatelského plánu

17. neděle po svatém Duchu

Hospodine, vše, co jsi na nás uvedl a co jsi nám udělal, podle pravdivého soudu jsi učinil, protože jsme zhrěšili proti tobě a neposlouchali tvá přikázání. Avšak nezříkej se nás úplně pro své jméno a nevzdaluj své milosrdenství od nás. (Přidávky k Danielovi 3,31.29.34.35)

První čtení z Písma: Ezechiel 18,1.29-32

Tužby pro dobu po Duchu svatém (V):

2. Aby upevňoval naši vůli a přivedl nás k vítězství nad našimi lidskými slabostmi, modleme se k Hospodinu.

3. Aby nám dal sílu vzdát se všeho, co brání Krista následovat a jeho zákon zachovávat, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, svou všemohoucnost prokazuješ hlavně v milosrdenství a soucitu. Daruj nám plnost své milosti, abychom dosáhli tvých zaslíbení a získali podíl na nebeském dědictví! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Filipským 2,1-13

Evangelium: Matouš 21,23-32

Verš k obětování: Žalm 80,20

Verše k požehnání: Žalm 119,49-50

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, učíš nás vždy připravenými naslouchat tvým přikázáním, abychom byli hodni tvých svatých darů! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 44, 51, 95, 109, 110, 111, 144, 191, 194, 288

Nad Písmem

Ježíš je provokatér

Ježíš je provokatér a to na něm mám ráda. Ve svých podobenstvích jde až na dřev, aby nás popíchl k zamyšlení, aby nás dovedl k nové myšlence a následně k jednání, ke změně v našich postojích a náboženských představách. Často proto vysvětluje principy Božího království na tom, co známe každý, tedy na rodinných vztazích.

Mezilidské vztahy v úzké rodině zásadním způsobem určují naše životní směřování, jsou základním stavebním kamenem všech našich vztahů v budoucnosti, ať chceme nebo nechceme. Vztah mezi rodičem a dítětem je unikátní, je totiž o důvěře a lásce v tom nejprostším, nejjasnějším slova smyslu. A to, prosím pěkně, bez ohledu na to, zda je tento vztah naplněný nebo nenaplněný. Vždy, buď rodič, nebo dítě, ideálně oba, od tohoto vztahu očekávají lásku a důvěru. Proto Ježíš mluví o Bohu jako o otci. Totiž i vztah mezi Bohem a člověkem je v tomto směru unikátní a má-li člověk to štěstí, může ve vztahu k Bohu nalézat tuto lásku a důvěru. A právě o lásce a důvěře je i dnešní podobenství o dvou synech.

Otec se v Matoušově podobenství obrací na své syny s žádostí, aby šli pracovat na vinici. První odpovídá, že se mu nechce, ale pak se rozhodne jinak a na vinici jde. Možná ho začalo mrzet, že odmítl otcovu výzvu, a možná začal litovat svého rozhodnutí. Tak raději jde na vinici. Naproti tomu ten druhý syn odpovídá na otcovu výzvu jasným „ano“, s horlivou a samozřejmou poslušností. Ovšem nakonec na vinici nejde. Nejdřív je plný ochoty, ale nakonec nic z toho, co slíbí, neudělá. Který z těch dvou synů je lepší? Který z nich plní otcovu vůli?

„S bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení,“ píše Pavel v dopisu Filipským. „...budu soudit každého z vás podle jeho cest...“, říká Bůh ústy proroka Ezechiele. Víme, co se po nás žádá. Vzorný věřící říká

Bohu své ANO, říká své ANO Boží vůli. Ale k tomu je třeba připojit i něco konkrétnějšího než jen pouhé slovo, uvést ve skutek své spasení. I když se tato Ježíšova výzva vztahuje hlavně na velebné a zákoníky, kteří vždy měli plná ústa biblických pouček, a přitom jim v posuzování druhých chyběla otcovská milosrdná láska, má tato výzva svou platnost i pro nás.

Znám spoustu lidí, kteří jsou na první pohled morosové. Řeknou vše, co jim zrovna přijde na jazyk, aniž by si dělali vrásky, jestli jejich slova třeba někoho neraní. Když je však potřeba pomoci nebo přiložit ruku k dílu, jdou a pomohou. Znam také tu druhou sortu lidí, kteří vždy vědí, co a jak říci. Dokáží svými slovy nadchnout druhé, většinou jsou schopni mluvit dlouhé minuty o tom, co by se dalo shrnout jednou větou, ale to je tak vše, čeho jsou schopni. Protože na tu pomyslnou vinici prostě neprijdou. K jaké sortě lidí patříme my?

Kolik je nás, kteří dovedeme okázale mluvit o své zbožnosti, o své víře, o své poslušnosti, ale když jsme vyzváni k práci na Boží vinici, nechce se nám, neposloucháme, nejednáme podle svých slov a slibů. Přitom víme, že před Bohem nejsou rozhodující naše krásná slova, i když se příjemně poslouchají a jsou plná lásky, nadšení a horlivosti pro Krista, ale skutky. Ty konkrétní činy, kterými si dláždíme cestu životem.

Možná je nakonec lepší neříkat Bohu ANO ani NE, ale prostě jít tam, kam nás vede.

Vztah mezi námi a Bohem je o lásce a důvěře. Nikdy asi kvůli našim slabostem nedosáhneme takové dokonalosti, abychom mu byli schopni vždy naslouchat a konat podle jeho vůle. Nedělám si iluze o nás lidech. Vždy budou chvíle, kdy proti Bohu budeme reptat a slibovat a žvanit a neplnit a kdy budeme raději prosazovat svoje tužby a přání. Myslím si ale, že, budeme-li chtít, můžeme se k Ježíšově dokonalosti přibližovat. A to je, alespoň pro mě, to důležité. Vědět, že navzdory všem svým slabostem mohu a chci usilovat o vztah lásky a důvěry mezi mnou a Bohem. Protože vím a věřím, že Bůh je plný trpělivosti a odpuštění, stejně jako je plný trpělivosti a odpuštění vztah mezi rodičem a dítětem.

I když můžeme pochybovat o smyslu svého putování životem, o smyslu své cesty, jestliže Bohu opravdu důvěřujeme a nasloucháme jeho hlasu, pak vezme, že se ubíráme tou správnou cestou. On nám pak s nesmírnou trpělivostí do té cesty staví různé „překážky“ a „zastavení“, aby nás dovedl k potřebné změně, k důvěře a k lásce. Proto přeji nám všem, abychom ta „zastavení“ nepřehlédli, abychom vždy měli ve svém srdci alespoň trochu místa pro lásku a důvěru k lidem, k sobě samým, k životu a k Bohu Otci. Amen. **Lenka Selčanová**

Nebeský Otče, děkujeme ti za nesmírnou trpělivost a milost, kterou nám prokazuješ. Děkujeme ti, že s námi nenakládáš podle našich nedokonalostí, ale že nám nabízíš každý den možnost změny, nových začátků. Prosíme tě, abys plnil naše srdce svou moudrostí a láskou. Kéž my sami ti dokážeme svá srdce otevírat a nezatvrzovat je. Kéž dokážeme přinášet do tohoto světa, do svých vlastních mezilidských vztahů alespoň trochu z té lásky a důvěry, kterou ty prokazuješ nám. Amen.

„Když Bůh přidá do života zkoušku, přidá i sílu k jejímu unesení“

Ze vzpomínek farářky Petry Vítkové

Před nedávnem doputovaly do Ústředního archivu a muzea ČČSH vzpomínky s. farářky Petry Vítkové, které si pro mnohé vážím. Patří ke generaci duchovních, která přenesla dílo církve přes nelehké komunistické období. Navíc dodnes „zneklidňuje“ stojaté církevní vody svými podněty a připomínkami. Kdyby se od ní mnozí zestárlí duchovní – bez ohledu na svůj věk –, „nakazili“ neutuchajícím zájmem o poctivost a služebnost díla církve, jistě by se podařilo přinést lidem trochu více naděje do života. A že by se při tom občas i něco nepovedlo? Bezpochyby, ale zapalovat můžeme jen tehdy, pakliže sami alespoň doutnáme a máme rádi svoji kulhající církev i s jejími – našimi chybami. Nechme se tedy unášet a inspirovat příběhem jednoho naplněného a stále pulzujícího života...

Narodila jsem se v Táboře. A už historie tohoto města a nedaleký Kozí hrádek ovlivňovaly duchovní atmosféru našeho domova tak, že moje sestra (Čestmíra Vlčková) a já jsme přijaly kněžské svěcení. Do duchovenské služby jsem nastoupila 1. srpna 1952 v náboženské obci Plzeň-východ. Maminka byla v té době už mrtvá a tatínek z Plzně moc nadšený nebyl. Byl ruský legionář, tam prožil říjnovou revoluci a přesně odhadl, kam se naše republika po „slavném vítězném únoru“ zřítí. Po návratu z fronty první světové války pod vlivem Masarykova hesla „Pryč od Říma“ vstoupili oba rodiče do nové Církve československé. Vzhledem k situaci 50. let v prostředí tehdejší politiky měl tatínek obavy, že v tak průmyslovém (dělnickém) městě budu „mít chleba jen o dvou tvrdých kůrkách“. Ale nakonec uznal můj argument, že když Bůh přidá do života zkoušku, přidá i sílu k jejímu unesení. A v tom jsem se nikdy neklamala. Atmosféra v Plzni byla nezapomenutelná. Farského duch byl stále živý i v 50. letech a byl i účinný. Byl autoritou v situacích, které církev – i jako organizace – musela řešit. Politické dění ve městě bylo ovlivněno rokem 1945. Přítomnost americké armády poznamenala myšlení i jednání obyvatel až na několik let. Nejsem vyznavačka amerikanizace, popisují jenom skutečnost. Tady je pár ukázek. Na počátku 50. let si soudruzi uvědomili, že Plzni chybí Stalinův

pomník. A tak ho postavili v parku v blízkosti muzea naproti nábřeží řeky Radbuzy. Ráno, v den odhalení, si kolemjdoucí chodci mohli přečíst na kamenném podstavci štětce a vápnem napsanou výzvu: „Plzeňáci vezte klacky, přijede sem Zápotocký.“ A aby toho nebylo málo, hned proti pomníku na zábradlí nad řekou byla slavnost odhalena (7. listopadu 1953) vyšperkovaná poetickým ujištěním: „Stalinečku, Staline, Radbuza tě nemine!“ V roce 1953, když nečekaně vypukla měnová reforma, došlo v Plzni k mohutné revoltě. Náměstí bylo přeplněno bouřícím davem, z radnice byly vyhazovány okny zasklené portréty a busty Lenina, Stalina, Gottwalda a prezidenta Antonína Zápotockého. Na obranu své ideologie povolali soudruzi hasiče a Lidové milice. Tak toto je jen stručně zmíněné občanské prostředí, do kterého jsem vstoupila. A nyní k církvi. Náboženská obec měla v roce 1952 kromě farního sboru deset bohoslužebných středisek, takže nám vládnoucí strana dovolila, že jsme v obci působili tři duchovní: Josef Novotný, Rudolf Lang a já. Bohoslužby se v té době v Plzni konaly ve školní kapli Nad Hamburkem. Když jsme byli ze školy vykazáni, konaly se bohoslužby na Barrandově ulici, pak obec zakoupila dům na ulici Houškově. Tam nastaly komplikace. V objektu byla mateřská škola, která nám dala příslib, že se brzy odstěhuje, protože jí toto místo nevyhovuje. Ale ze stěhování

sešlo a z hygienických důvodů nám hrozil zákaz vstupu. Jenom záruka, že používané společné prostory řádně uklidíme, nám umožnila zůstat. A tak bratr farář chodil na bohoslužby s kuffíkem a talárem a jeho manželka s kbelíkem, aby mohla po každých bohoslužbách vydrhnout chodbu. Obec později zakoupila objekt na Mikulášském náměstí, když nám byl ten na Houškově ulici vyvlastněn. Péči s. farářky Šárky Matyášové a rady starších byl do dvorního traktu vybudován důstojný sbor Kristova kříže. Do obce jsem nastoupila jako první duchovní – žena. Tedy s určitými nejistotami až obavami zvlášť ve vztahu k diaspoře, což byl převážně venkov a v něm zpravidla i hlouběji zakořeněná tradice. Nejbližší kolegyně sloužila v Kaznějově. Ale co mě téměř šokovalo, byla atmosféra mezi duchovními. Byli to už tenkrát služebně starší duchovní, ale nepoznala jsem ani náznak nějakého generačního dělení. Já nad nimi neohrnovala nos, že jsou starší, oni mnou nepohrdali, že jsem nezkušená jehně. Kdykoli jsem potřebovala, otcovsky mi poradili. Služba to byla náročná. Mít v nohách i patnáct kilometrů při třech i čtyřech bohoslužbách od rána do večera bylo normální. Z Plzně jsem byla přeložena do Soběslavi. Tam jsem se poprvé setkala s ekumenou v praxi. Ve Veselí nad Lužnicí jsme konali bohoslužby v objektu Jednoty bratrské a její kazatel zase působil v naší kanceláři v Soběslavi.

Nezapomenutelné jsou pro mne okrsky v Českých Budějovicích. Scházeli jsme se k nim každý čtvrtek. Jednou za měsíc byla pravidelná okrsková konference a třikrát tzv. malé okrsky. Účast nebyla povinná, ale jezdili jsme všichni. Platili jsme si jízdné, šli společně na oběd, přišly i sestry, které si vzaly do péče děti mladých duchovenských rodin.

V druhé polovině 50. let jsem se vrátila do Plzně a stala jsem se tím, čemu se dnes říká duchovní při diecézní radě. A to byla teprve služba. Procestovala jsem téměř celou diecézi (Kaznějov, Březnice, Prachatice, Tachov a mnohé další náboženské obce). I v Kaznějově se projevila ekumenická spolupráce. Jednou se mě římskokatolický farář, který měl faru v nedaleké Oboře, zeptal, kde děláme v Kaznějově bohoslužby. Když jsem řekla, že v místní restauraci, odpověděl, že je to nedůstojné a nabídl mi jejich kapli. S radostí jsem přijala. Sepsali jsme na konzistoř žádost, ta byla kladně vyřízena a pak už jen zbývalo přestěhovat z naší kanceláře do kaple harmonium. On už to byl spíš dosluhující stařeček než hudební nástroj. Panu faráři jsem si posteskla, že jsem v celé Plzni nenašla firmu, která by ho opravila. A on mi řekl, že od dětství hrál na klavír, že chtěl být klavíristou, ale maminka z něho chtěla mít kněze, a tak šel na teologii. A jestli mu ten nástroj svěřím, že se na něj podívá. O platbě za opravu nechtěl ani slyšet, a tak jsem mu druhý den přinesla alespoň svačinku. A nevěřila jsem svým očím. Předem mnou stála jen prázdná skříň nástroje a všechno ostatní bylo vedle na hromadě. Trochu jsem zapochybovala, jestli to dá vůbec někdy dohromady. Ale další den jsem zase přišla a opět jsem nevěřila svým očím, ale ani uším. Kdybych neviděla, u čeho sedí, myslela bych, že sáhl do manuálů koncertních varhan. Dodnes na něj s vděčností vzpomínám. V Prachaticích zase nikdy nezapomenou na pohřeb, který jsem v příhraničním pásmu musela vykonat s ozbrojeným doprovodem... V roce 1961 jsem v důsledku sňatku přesídlila do Brna. Zde jsem postupně působila v několika obcích (Brno, Brno-Královo Pole, Brno-Tuřany, Brno-Černovice). Velice jsem si vážila spolupráce ve sboru na Botanické ulici s bratrem Karlem Pudíchem. Snad

mohu napsat, že jsme si rozuměli. Ani v Brně nebyla služba jednoduchá. Dokonce jsem si po desítkách let vzpomněla na nás tři v Plzni, když jsem k Brnu-Černovicím s pěti bohoslužebnými místy dostala v roce 1986 ještě Vyškov se čtyřmi bohoslužebnými středisky. A protože službu nebylo veřejnou dopravou možné stihnout – auta se tenkrát nedávala –, tak jsem se zadlužila dvaceti tisíci, koupila ojetou Octavii z roku 1962 a pak už jsem jen prosila Pána Boha, aby mi dal tolik života, abych stačila dluh splatit a nezdědily ho mé nezaopatřené děti. A pán Bůh mi přidává ještě několik desítek let navíc. Když jsem dosáhla důchodového věku, nechala jsem si vypočítat důchod. Jiný příjem než farářský plat jsem neměla, a tak mi z celého důchodu chybělo ještě 200 korun jenom na nájem. Na faře jsem nikdy nebydlela, takže jsem do 75 let dál sloužila na plný úvazek a potom jako duchovní při diecézní radě. Ale bohoslužby už prakticky nekonám. Kdo by se chtěl dívat na starou babku za oltářem. Stále přesto vnímám, že nás Bůh učinil svými spolupracovníky. Pavel píše do Korintu: „Jsme spolupracovníci na Božím díle, a vy jste Boží pole, Boží stavba.“ (1 K 3,9) Kněz stejně jako apoštol pečuje o úrodnost pole a růst Boží stavby, kterou je církev. O této skutečnosti nás nejpravdivěji přesvědčuje podobnoství o hřivnách i každodenní prosba: „Rozjasni (Bože) tvář svou nad námi a my s tebou usmíření s radostí se věnovali dílu tvému.“

Ze vzpomínek Petry Vítkové
vybral a úvodem doplnil
Martin Jindra

Olomoucká diecéze Církve československé husitské
Diecézní den – 100 let církve/Volba patriarchy
Sobota 3. října 2020 Husův sbor Olomouc (U Husova sboru 538)

Program:

- 9:30 **Bohoslužba** Tomáš Butta, patriarcha, Mgr. Lukáš Bujna, farář v Sokolově/ kázání biskup Tomáš Chytil
- 10:45 **Představení kandidátů** na budoucího patriarchy Tomáše Butty a Lukáše Bujny
- 11:15 **Panelová diskuse** - moderuje Tomáš Chytil
- 12:30 **Občerstvení**
- 13:30 **Přednáška** em. biskupa Petra Šandery/Volba patriarchy 2020: teologické souvislosti
- 14:30 **Hudební odpolední matiné:**
G. Verdi, B. Smetana, W. A. Mozart
účinkují:
Markéta Israel Večeřová - soprán,
Robert G. Israel - klavír
- 15:00 **Závěrečné požehnání**

100 let služby Bohu
pomocí člověku
Církev československá husitská

<http://cesobolomouc.cz>

500. výročí lounského chrámu

V neděli 13. 9. 2020 vyvrcholily oslavy 500. výročí položení základního kamene lounského chrámu sv. Mikuláše ekumenickou pobožností pod širým nebem na náměstí, které se zúčastnili věřící tří místních křesťanských církví. Bohoslužbu slova vedl P. Werner Horák, lounský emeritní děkan, s P. Vítem Machkem. Promluvu si připravila také farářka ČČSH Helena Smolová. Přímluvy přednesli farář ČCE Tomáš Pavelka a farářka Smolová. Na závěr bohoslužby požehnal shromážděným lounský děkan. (HS)

Setkání táborových pamětníků v Kutné Hoře

Mám radost, když v Českém zápase čtu o pěkných dětských táborech, které se v létě na nejrůznějších místech konaly. Sám jsem se v červenci účastnil dětského tábora u Husova sboru v Dobrušce a v srpnu putovního tábora s mládeží po Jeseníkách. Oba ty tábory se navzdory hodně deštivému začátku velmi vydařily, a tak alespoň touto cestou za všechny jejich účastníky moc děkuji našim sborům v Dobrušce a v Jeseníku za to, jak odvážně a zároveň mile nás přijaly.

Tento článek ale vzniká ještě z jiného důvodu. Na ty tábory s dětmi a mládeží dodnes jezdím právě díky tomu, co jsem sám zažil jako dítě na táborech organizovaných našimi duchovními a později s mládeží na puťácích. Od posledního rozloučení s jedním z našich táborových vedoucích, s bratrem patriarchou Josefem Špakem, jsme se my, bývalí táborníci, opět začali společně scházet alespoň jednou do roka na různých místech. Mezi těmi místy byla samozřejmě i Zlatá Olešnice – místo našich prvních táborů, ale postupně se střídáme jako hostitelé podle míst, kde zrovna žijeme.

Letos jsme byli pozváni Evou Bicanovou do jejího nového domečku v Kutné Hoře. Původní jarní termín setkání jsme museli kvůli koronaviru přeložit na podzim a jsme moc rádi, že tentokrát to o víkendu od 4. do 6. září vyšlo. Někteří se sice omluvili z důvodu pracovního vytížení či nemoci, ale i tak byla naše desetičlenná skupina velmi pestrá. Své zástupce v ní měly nejen severní, jižní, střední a východní Čechy, ale i Slovensko. Během pátečního odpoledne a večera jsme se sjeli do zmíněného domečku na horním okraji Kutné Hory, jehož terasa byla místem nejen kouzelného výhledu do okolní krajiny a posezení kolem stolu, ale díky krásnému počasí se pro některé odvážlivce stala i místem přespání pod širákem.

Ráno jsme začínali čtením biblických hesel a bohatou snídaní a pak vyrazili na výlet přes Kuklík kolem Grunty na Kaňk a do Sedlce, kde jsme obdivovali Santiniho barokní gotiku.

Samozřejmě jsme nemohli vynechat ani chrám sv. Barbory a večer nás čekala procházka Kutnou Horou nejen historickou, ale také literární pod vedením sestry Marty. S těmi, kteří ještě úplně neodpadli, jsme pak absolvovali i malou noční vycházku s výhledy na osvětlené kutnohorské dominanty. Nebyly to však jen krásy města, ale také výborná kuchyně, do které vedle hlavní hostitelky přispěli svými specialitami i další účastníci (jen namátkou Pavel svou typickou pomazánkou, Helenka koláči, Eliška dorty, Jaruška rybím salátem bez ryb, ...), nebylo to jen nádherné počasí, ale také příležitost ke sdílení radostí i starostí v životě rodinném i sborovém, co vytvořilo krásnou atmosféru tohoto setkání. Nevzpomínali jsme jen na minulost, i když jsme si se zájmem přečetli deník družiny kališníků z tábora ve Zlaté Olešnici v roce 1970, který uchovala Milena Benešová, ale více jsme hovořili o přítomnosti v církvi i v širší společnosti. Na dálku jsme se také telefonicky spojili alespoň s některými, kteří tentokrát nemohli přijet.

V neděli dopoledne jsme se pak vypravili na bohoslužbu do Husova sboru v prostorách bývalé kutnohorské židovské synagogy. Eva, která je místní varhanicí, tentokrát postoupila své místo u varhan Hance z Českých Budějovic a společně jsme po kázání místní sestry farářky Lenky Palčovičové ještě přidali jednu písničku s kytarou. Při bohoslužbě

jsme s vděčností vzpomněli na ty, kteří nás vedli cestou víry a života, a po bohoslužbě jsme si se zájmem prohlédli výstavu o kutnohorské židovské komunitě a jejich významných osobnostech instalovanou na bývalé ženské galerii této synagogy.

Svou vděčnost laskavé hostitelce Evě jsme vyjádřili alespoň kytičkou a svou vděčnost Pánu Bohu radostným a spontánním díkem, který určitě nezazněl jen formálně z našich úst, ale vyšel opravdu od srdce. Po obědě už jsme se zase rozjížděli každý na jinou stranu, já jsem třeba ještě spěchal na instalaci našeho bratra biskupa do Hradce Králové, ale slíbili jsme si, že se, dá-li Bůh, opět sejdem, tentokrát snad v Českých Budějovicích.

Za všechny vděčné účastníky kutnohorského setkání

Štěpán Klásek

Modlitba teoreticky i prakticky

O víkendu 14.-16. 8. 2020 se v Husově sboru v Litovli uskutečnila duchovní cvičení, ke kterým jsme pozvali členy našeho sboru. Naším tématem byla „modlitba“. Teoreticky i prakticky.

Vyslechli jsme na toto téma několik přednášek, společně jsme četli Bibli, skrze texty a ztišení naslouchali Božímu hlasu. Dny provázely chvály, řízené diskuse, na dva večery byl připraven film. Nechybělo společné jídlo, dobrá nálada a řada osobních svědectví.

Pro 15 účastníků byl tento čas velkým povzbuzením na další cestě víry.

Lucie Haltořová, farářka

Z ekumeny

VÝSTAVA FOTOGRAFA ŠTREITA PŘIBLIŽUJE PRÁCI VĚZEŇSKÝCH KAPLANŮ

Pražská Staroměstská radnice hostí od úterý výstavu fotografií, na nichž Jindřich Štreit zachytil službu vězeňských kaplanů. Hlavním cílem projektu nazvaného „Ze tmy ke světlu“ je podle autora snímků to, aby veřejnost měla možnost poznat, jak se vězeňství proměnilo a zlidštilo. Působivé fotografie vznikaly několik let a Štreit za tu dobu navštívil dvacítku českých věznic.

„Kaplanská služba je ve vězení mimořádně potřebná a veřejnost o tom nic neví. Nikdo neví, že ve věznicích existují místa, kam se mohou jít vězni pomodlit – v každé věznici je modlitebna, na Mírově je opravený kostel,“ řekl Štreit na vernisáži.

U vystavených velkoformátových barevných fotografií chybí popisky jednotlivých zachycených situací. Doprovází je pouze údaj o tom, v jaké věznici snímky vznikly. Návštěvník si tak může jen domýšlet, za jaké skutky jsou fotografovaní lidé za mřížemi, kolik let jim zbývá do propuštění nebo třeba to, zda se mají kam vrátit.

Mezi snímky jsou portréty kaplanů i některých vězňů, odsouzení při modlitbách, skupinka vězenkyň hovořících v cele s řádovou sestrou nebo vězni rozjímající nad Bibli. Na řadě fotografií je znát, že duchovní vězňům přináší i radost a uvolnění.

Štreit sám má vězeňskou zkušenost: před rokem 1989 strávil kvůli své tvorbě čtyři měsíce ve vazbě. „Za 30 let se situace podstatně změnila. Ve vězeňství jsou lidé, kteří dělají všechno pro to, aby ho zhumanizovali a postavili do jiného světla. Chování a přístup k odsouzeným jsou úplně jiné, a to je to nejdů-

ležitější, co jsem při fotografování poznal,“ uvedl.

Umělec fotografoval i v místech, kde tráví svůj čas vězni odsouzení k mnohaletým trestům nebo i na doživotí. „Hledají jakési pokání, cestu, jak dořešit svůj život. Potřebují člověka, který jim porozumí, podá jim pomocnou ruku, dá jim naději. Kaplani nejen přináší modlitbu, ale jsou i psychologové, kteří pomáhají lidem nacházet cestu,“ řekl.

Vězeňští kaplani a dobrovolní duchovní působí ve věznicích i vazebních věznicích. Duchovní služba je ekumenická a mohou se na ní podílet všechny církve, které jsou k tomu v Česku registrované. Podle informací uvedených na webu Vězeňské služby v současnosti ve věznicích pracuje 43 vězeňských kaplanů z 11 různých církví.

Šéf Vězeňské služby Petr Dohnal uvedl, že s kaplany do věznic přichází zklidnění. S tím souhlasí i ministryně spravedlnosti Marie Benešová (za ANO). „Duchovní, kaplani mají dnes nezastupitelnou roli ve vězeňství, také ho zněžňují a činí ho snesitelným,“ řekla na vernisáži. Štreitovy snímky podle ní ukazují, že ani prostředí věznic neztrácí lidský rozměr.

Výstava, která vznikla ve spolupráci s nevládní organizací Vězeňská duchovenská péče, na radnici potrvá do 29. září. Poté se přesune do dalších galerií – mimo jiné do Nového Boru nebo do Prostějova.

Otevřeno:

po 11-19 hod

út 10-19 hod

Staroměstská radnice - Křížová chodba, Rytířský sál, Staroměstské náměstí 1, Praha 1

Zdroj: www.krestandnes.cz

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Podobenství o dvou synech

Vyřešte přesmyčky a vypište si ze vzniklých slov písmenka daná číslem v závorce. Všechna slova najdete v textu Mt 21,28-32.

HÝDUR (1)

CIVEIN (1)

TILATOV (6)

LIPSTN (1)

SELYMT (2)

VÍNRP (4)

ROCATAPV (5)

LŮEV (1)

ŽOTTÉ (4)

(Řešení z minulého čísla: Poslední.)

Jana Krajčířiková

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamace: tel. 220 398 117

